

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 945/2020
20.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА адвоката Вићентија Даријевића и Жељане Станић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К.По.4. 112/18 од 06.03.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 452/20 од 11.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 20.10.2020.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Вићентија Даријевића и Жељане Станић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К.По.4. 112/18 од 06.03.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 452/20 од 11.06.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку и члана 439. тачка 1) и тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К.По.4. 112/18 од 06.03.2020. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 1. Кривичног законика и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да на име имовинскоправног захтева оштећеном исплати износ од 204.036,69 динара у року од 6 месеци од дана

правноснажности пресуде под претњом принудног извршења и обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 69.306,49 динара на име трошкова вештачења као и награде и нужних издатака пуномоћника оштећене, о чијој висини ће се одлучити посебним решењем, док се од накнаде судског паушала ослобађа.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 452/20 од 11.06.2020. године одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног АА и пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К.По4. 112/18 од 06.03.2020. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног адвокат Вићентије Даријевић и Жељана Станић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 447. став 2. Законика о кривичном поступку, повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. став 1. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновни поступак и одлуку органу поступка или да преиначи пресуду другостепеног суда тако што ће усвојити жалбу браниоца изјављену против пресуде првостепеног суда и ослободи окривљеног од оптужбе, као и да се сходно одредби члана 488. став 3. ЗКП извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА је неоснован у делу који се односи на повреде кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, док је у преосталом делу захтев за заштиту законитости недозвољен.

Браниоци окривљеног АА у поднетом захтеву за заштиту законитости указују да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер је наступила делимична застарелост кривичног гоњења окривљеног имајући у виду да му се ставља на терет и да је оглашен кривим да је предметно кривично дело извршио у временском периоду од краја 2012. године па закључно са септембром 2016. године, за које је предвиђено да кривично гоњење застарева у року од 3 године од дана извршења предметног кривичног дела. Самим тим, по наводима браниоца, наступила је апсолутна застарелост кривичног гоњења за временски период од неутврђеног датума краја 2012. године све до краја јула 2014. године, сходно одредби члана 104. став 6. Кривичног законика, а осим тога у моменту подношења кривичне пријаве (дана 03.05.2017. године) наступила је релативна застарелост кривичног гоњења за период од краја 2012. године па до дана подношења предметне кривичне пријаве.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости који су били и предмет жалбеног поступка по жалби бранилаца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, о чему је другостепени суд на страни 2. став 7. дао јасне разлоге које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Даље у захтеву браниоци окривљеног указују да је окривљеном оптужним предлогом стављено на терет кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 1. Кривичног законика, а да је потом осуђен да је извршио кривично дело из члана 234. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 121/12) које кривично дело постоји од 15.04.2013. године, па како је окривљени осуђен за временски период од краја 2012. године до априла 2013. године, то кривично дело из члана 234. став 1 Кривичног законика (КЗ) тада није ни постојало и на тај начин побијаним пресудама је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Изложене наводе из захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело и да ли је примењен закон који се не може применити, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, како се из списка предмета утврђује, време извршења кривичног дела је крај 2012. године до јуна 2016. године, па су правилно нижестепени судови применили закон који је важио у време извршења кривичног дела, односно Кривични законик са изменама и допунама од 24.12.2012. године, објављен у „Службеном гласнику РС“ број 121/12, о чему је другостепени суд дао јасне и довољне разлоге на страни 6. пасус 3. који упућују на став првостепеног суда изнет на страни 19. став 2., које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује. Несумњиво је да ово кривично дело постоји у правном систему у време извршења као кривично дело из члана 359. КЗ, а затим у време када је окривљени оптужен, па до доношења правноснажне пресуде, те да постоји континуитет кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 1. Кривичног законика имајући у виду радњу извршења па и са кривичним делом из члана 227. став 1. Кривичног законика, због чега су супротни наводи оцењени као неосновани.

Даље у поднетом захтеву за заштиту законитости браниоци указују да је окривљени осуђен да је предметно кривично дело извршио на штету ЗЗ „ББ“ ..., који у критичном временском периоду није имао својство оштећеног јер је предметна парцела је тада била у друштвеној својини, односно у својини државе Републике Србије, па су неосновани закључци првостепеног и другостепеног суда да право коришћења које је имао оштећени представља право својине ове земљорадничке задруге на предметној парцели. Бранилац у поднетом захтеву оспорава да је предметна парцела само променила облик својине, а осим тога предметна парцела, не постоји, јер се ради о две парцеле што утиче како на постојање предмета извршења кривичног дела, тако и на висину настале

штете, као битних елемената бића предметног кривичног дела који је наводно претрпела оштећена ЗЗ „ББ“

Напред изнетим наводима, по налажењу Врховног касационог суда, браниоци окривљеног полемишу са чињеницом да ли је оштећени могао имати својство оштећеног лица и дају сопствену оцену изведених доказа, чиме се захтевом за заштиту законитости суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду законске одредбе из члана 440. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено између осталог таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом-члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Сходно наведеном, повреда одредбе члана 440. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па је исти у овом делу одбачен као недозвољен.

Браниоци у захтеву указују на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези са одредбом члана 447. став 2. ЗКП која повреда у смислу напред цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека, те је и у том делу захтев одбачен као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, захтев у односу на повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић